

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 34

22. srpna 2010

Cena: 7 Kč

JAK JSME V HOLANDESKU STAVĚLI MOSTY A BOURALI ZDI

V únoru letošního roku jsem dostala nabídku účastnit se se čtyřmi mladými ve věku 15–17 let kurzu Europe Week. Pozvala jsem tedy děti ze základní školy v Tachově, kde jsem učila Etické dílny jako farářka v Tachově a přihlásily se dvě dívky. Stejně zareagoval i Jakub z Gymnázia v Tachově a Vojta z náboženské obce Mariánské Lázně. Na zpáteční cestě brzy ráno v autobuse napsali Vojta Nedvěd, Jakub Hicl, Karolína Bobálová a Barbora Hudoušková tento článek.

Ahoj! Hallo! Salut! Labas! Bonjour! Hello!

To a ještě mnohé jiné se ozývalo ze všech stran od 9. do 18. července v holandském Kruieningenu, kam se sjelo celkem sedm národností z Evropy (ČR, Německo, Belgie, Wales, Rumunsko, Litva, Holandsko) a několik Američanů. Tohoto desetidenního programu se tedy zúčastnilo asi 50 mladých lidí. Akci pořádala organizace Atlantic Bridge pod mottem „Building bridges breaking down the walls“ (Stavění mostů a bourání zdí.) Cílem setkání bylo poznat různé kultury a uvědomit si, co nás spojuje. Program byl nabitý od seznamovacích her, přes různé diskuse, workshopy, sportovní i zábavné aktivity, prezentace jednotlivých zemí, výlety na kolech, až po návštěvu v Evropském parlamentu v Bruselu. Zajímavým zážitkem byly i návštěvy nedělních bohoslužeb různých církví. První dvě noci jsme strávili v sídle organizace Atlantic Bridge a poté jsme byli ubytováni v hostitelských rodinách, což

bylo obzvlášť důležité pro poznání holandské kultury. Po návratu do vlasti chceme pokračovat v pravidelných setkáních s lidmi z Mariánských Lázní a z Tachova a založit tak skupinku „Bridgebuilders“. Naše pravidelná setkání by měla vyústit v účast na festivalu v Mostě v srpnu 2011. Zároveň bychom také my měli hostit nějakou jinou skupinu z Evropy či Ameriky. Dalším krokem je i návštěva jiné evropské země či USA.

Pokud vás náš výlet alespoň trochu zaujal, můžete se pro více informací podívat na

www.atlanticbridge.org

nebo

www.facebook.com/pages/Europe-Week

nebo kontaktovat Mgr. Zuzanu Kalenskou na emailové adrese zuzana.kalenska@raz-dva.cz

Pokud je vám mezi 15 – 18 lety, můžete se přidat.

**Jakub Hicl, Vojtěch Nedvěd,
Karolína Bobálová,
Barbora Hudoušková**

ZA BRATREM MILANEM PAUMEREM

Účast na pohřbu Milana Paumera ve středu 4. srpna v Poděbradech mě znovu přivedla ke vzpomínce na nezapomenutelný večer s ním v Husově sboru ve Vršovicích, který se konal v březnu 2008 jen pár dnů poté, co obdržel vyznamenání od

premiéra České republiky. Následným zveřejněním mé promluvy na tomto večeru se na stránkách Českého zápasu rozvinula polemika, které jsem se tehdy odmítl účastnit. Svě postoje jsem totiž vyjádřil a následnou diskusi o nich, ve které bych snad přinášel nové argumenty na svoji obhajobu typu „co bylo řečeno a jak to bylo myšleno“, jsem považoval za nadbytečné. Na vlastní kůži jsem pocítil bolestnou polarizaci názorů, jež činnost skupiny kolem bratří Mašinů dodnes evokuje. Myslím si o sobě, že jsem poměrně mírumilovný a klidný člověk, přesto jsem si musel vyslechnout nadávky do vrahů, štváčů, byl jsem svědkem i pár demonstrativních výstupů z církve, při kterých dotyční matrikoví členové sdělovali, že nebudou v náboženské obci, které předsedá ten, který zve do kostela vrahy. Marná byla moje námitka, že Milan Paumer nikdy nikoho nezabil, a to ani tehdy, když se stal členem US Army, což bylo ostatně

úmyslem všech členů této skupiny, která utíkala z komunisty ovládaného Československa. Nejčastější kritika, kterou jsem byl při té příležitosti častován, spočívala v tom, že jsem si dovolil uvést činnost Mašinů a spol. do souvislosti s některými akcemi druhého odboje. Zajímavé je, že právě tento moment byl v posledních dnech z úst několika renomovaných historiků, ale také vysokých ústavních činitelů zmiňován. Současný premiér dokonce ve svém projevu na rozloučení s Milanem Paumerem srovnával situaci s protinacistickým odbojem v Československu v období od září 1938 do konce srpna 1939 – což byl čas, kdy také nebyla na našem území oficiálně vyhlášena žádná válka, přesto i tehdy zde probíhala odbojová činnost, jejíž legitimitu dnes nikdo nezpochybnuje, třebaže i za ní zůstává nejedna oběť v podobě nešťastně ukončeného života, mezi jinými i těch, kteří byli v nesprávný

Dokončení na str. 4

BUDOUCNOST CÍRKVE JE V ZÁPASE O VÍRU

V číslech 6 a 7 ČZ, která vyšla 7. a 14. února, byl uveřejněn článek od bratra Pavla Hýbla ze Šumperku pod názvem „Kam kráčí Církev československá husitská?“ Autor očekával, že se mu podaří rozpoutat alespoň bohatou diskusi v Českém zápase, když už ne jinou odezvu. Reagovali pouze bratr farář Tomáš Procházka a Aleš Toman. Od zimního času jsme se přehoupli až do léta a ona diskuse nikde. Dovolte, abych se tedy do ní zapojila i já, už také proto, že jsem lidem v naší náboženské obci řekla, že mám v úmyslu se jí účastnit.

Spolu s bratrem Hýblem čekám další diskusi, hlavně však nějakou reakci lidí zmiňovaných konkrétně v jeho článku. Cituji: „... a jsou v naší církvi stále voleni do funkcí lidé s temnou minulostí a to opakovaně.“ Že by to nikdo z nich nečetl? A nebo raději volí taktiku mluviti stříbro, mlčeti zlato? Bratr Hýbl byl ve svém článku hodně kritický. To chtělo odvahu. A vycitíuji také, že mu jde o budoucnost církve, že jí má rád. Chápu ho, i když ne se vším tak, jak to napsal, souhlasím. Myslím, že kritéria pro výběr lidí ucházejících se o službu v církvi jsou snad sotva splnitelná,

ačkoliv skoro všechna jsou v souladu s Biblií. Jen ty homosexuálně orientované lidi, myslím, není možné jednoduše vyřadit. Pokud jejich sexuální zájmy nebudou na překážku náročné službě duchovního, nechť i oni jsou bráni jako plnohodnotní uchazeči, protože také jimi jsou. Tím hlavním kritériem je vztah člověka k Bohu a k jeho zájmům.

V článku bylo dost námětů, jak zanalyzovat celkovou situaci naší církve, aby pak na jejím základě bylo možno nastinit další směr. Zatím jsem nic nezaregistrovala ani v Českém zápase ani „shora“, že by se někdo tím námětem zabýval. I já vidím např., že máme v náboženské obci mnoho kartotekových lidí, z nichž pravděpodobně mnozí už jsou jinde – buď odstěhovaní nebo zemřelí. Za dobu, co žiji se svou náboženskou obcí, jsem v ní zaznamenala několik křtů, žel, ty pokřtěné už jsem víckrát neviděla. Nemyslím, že to je jen vina těch, kdo je ke křtu doprovodili, spíše je to nezáměr církve těm lidem věnovat další následnou péči. Asi to nebude specifikum jen naší obce. Jinak pokud jde o ty počty lidí v lavicích o nedělních bohoslužbách, neviděla

bych nějaký jiný počet jako limitující pro existenci obce, než ten, který vidí Ježíš. Jemu stačí, sejdou-li se v jeho jménu 2 nebo 3. Jestli všichni shromáždění lidé o nedělních bohoslužbách jsou či nejsou shromáždění v jeho jménu, je jiná otázka, kterou já nejsem oprávněna řešit, i když to je právě to podstatné pro shromáždění se. Pokud jde o oblékání duchovních, je to jistě také důležitý aspekt, ale svazovat lidi nějakým předpisem, to přece není možné. Co se týče těch pavučin v koutech, tak to je, myslím, opravdu věc, která nově příchozího dost upoutá a taky zarazí. Ano, jistě, že potřebujeme děti a mládež. Škoda, že bratr Hýbl nenapsal trochu konkrétněji, co si představit pod tím, že: „církve musí být pro děti a mládež přitažlivá, atraktivní.“ Jestliže nedokážeme děti a mládež přesvědčit o přitažlivosti a atraktivitě Kristově, pak nemáme co nabídnout jiného lepšího, přitažlivějšího a atraktivnějšího, protože Ježíš je totiž tentýž včera, dnes i zítra bude. Pokud bude církev nabízet něco jiného, než Krista, bude dále vymírat, dále bude mít případně neupravené duchovní,

Dokončení na str. 3

**Na opravy a údržbu
Památníku Mistra Jana Husa
v Husinci můžete přispět i vy
na účet:**

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9

Pro náboženské obce: 9 + číslo náboženské obce

Kdo je jako on?

Mojžíš ve své Písni zaznamenané v knize Exodus chválí Hospodina za jeho čin záchranu Izraele vyvedením z Egypta, provedením mořem a tak umožněním vykročit na cestu do Zaslíbené země. Ve světle těchto "hmatatelných" skutečností a zkušenosti rozumíme Mojžíšovi, že prohlašuje: "Kdo je jako ty mezi bohy, Hospodine?" Pak je tu ale Ježíš Nazaretský se slovy modlitby vyzývajícími nebeského Otce, aby oslavil své Jméno. Tady lze jen obtížně mluvit o průkaznosti toho, že modlitba byla vyslyšena. Lidská zkušenost ví vcelku bezpečně o Ježíšově lidské existenci, ví o jeho matce, o jeho praktické činnosti i o zakončení toho všeho smrtí na dřevu kříže a posléze uložením těla do hrobu. Kde tu člověk může nalézt odůvodnění k oslavě Otcova jména? Ježíš ale o této potencionální skutečnosti zcela vážně mluví. Co myslí tou oslavou Otcova jména? V čem spočívá?

Klíčovým pojmem je tu existence, přítomnost víry v Ježíše jako Krista na straně člověka. Jak ale tato víra vzniká? Jaký je důvod její existence? Tahle víra vznikla při setkání vyvolených se vzkříšenou a oslavenou existencí ukřižovaného Ježíše Nazaretského. Toto setkání a rozpoznání Vzkříšeného jako ukřižovaného Ježíše bylo příčinou a důvodem. Oni vyvolení si autentický prožitek téhle skutečnosti nenechali pro sebe, sdělili jej dál a až v průběhu času dostal podobu písemného záznamu. Ten se dostal až do našich končin a do našeho času a je pro nás "materiálním" základem toho, že i my věříme v Ježíše Nazaretského jako Krista.

Proč se nám to přihodilo? Vždyť lidských písemností a záznamů o podivuhodných jevech je řada, proč jsme ochotni vzít právě evangelium v potaz jako bernou minci, jako pravdu? Neznám jiné vysvětlení než to, že je tu v práci směrem k nám Duch svatý, Boží moc, která v nás působí ono oslavení jména nebeského Otce proměnou naší existence ospravedlněných hříšníků ve služebníky Ježíše Krista.

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

TŘINÁCTÁ NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!

L 17,13

První čtení Písma: Ž 74,1–2.19b.22–23a

Tužby:

2. Abychom všichni byli obdarováni čistotou víry v Ježíše Krista jako toho, kdo uzdravuje z každého lidského malomocenství, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom všichni ve své církvi byli zbaveni slabosti a mohli posloužit svému bližnímu i národu, k němuž jsme byli poslání, v nesnážích a zkouškách, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spáso! Hospodine! Ty jsi náš Král odedávna, který uprostřed země koná své spásné činy. Ty sám jsi vytyčil veškerá pomezí země.

K tobě se modlíme: „Přihlédni ke smlouvě, kterou jsi s námi uzavřel, abychom žili a měli hojnost života!“ (Srv. Ž 74,12.17.20)

Prosíme tě: Mluv k nám neustále v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ga 3,16–22

Evangelium: L 17,11–19

Čtení Písma k obětování: Ž 31,15–16a

Čtení Písma k požehnání:

Pane, naše spáso! Hospodine, Bože náš! Svůj lid jsi nasytil pokrmem andělů. Dal jsi nám chléb života, na jehož přípravě jsme se nepodíleli – hotový chléb z nebe, přinášející radost, chléb připravený pro všechny. (Srv. Mdr 16,20) Na věky buď vyvýšeno tvé jméno v Ježíši Kristu, tvém nejmilejším Synu, který k nám přišel v Duchu svatém, aby nás i svět spasil. Amen. Aleluja!

Vhodné písně: 59, 105, 201

RUDOLF MEDEK: HUSITSTVÍ V BOHOSLUŽBĚ, UČENÍ A ŽIVOTĚ CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ 2

Pokračování z minulého čísla

Odvolávali se přitom na Pána Ježíše Krista a na apoštoly, kteří sloužili bohoslužby podle potřeby a nepotřebovali k tomu ani kostelů ani oltářů. Proto husité dovolovali sloužit bohoslužby v kteroukoliv hodinu a den a sloužili je nejen v kostelích, ale i pod stanem, na válečném voze, nebo i jen pod širým nebem. Každé takové místo však předem náležitě upravili a stůl Páně pokryli čistým bílým plátnem. I my jsme se přihlásili k této husitské tradici, když jsme dovolili knězi sloužit bohoslužby podle potřeby i několikrát denně, v hodinu, kterou si sám určí, v případě potřeby i na jiném místě než ve sboru.

Velmi bychom si přáli, abychom všude měli svoje sbory, ale tak jako husité, nejsme na ně vázáni. Sloužíme bohoslužby i v jiných objektech, známe i bohoslužby pod širým nebem, vždy však jako husité i my každé takové místo předem náležitě připravíme a bohoslužebný stůl přikryjeme čistým bílým plátnem (=podobenství hrobového plátna Kristova, symbol vzkříšení).

Na rozdíl od husitů nepřijímáme však večeri Páně povětšinou kleče, ale vstojí. Podle bohoslužebného řádu, který byl přijat VI. sněmem ČČSH v roce 1971, "klekání při bohoslužbách ČČSH je odstraněno a všude nahrazeno povstáním". Podobně jako husité jsme rozumní v případě, že při večeri Páně vylije se náhodou trochu vína na zem. Církevní předpis říkal, že v tom případě musí kněz "zemi jazykem zblíznouti a to místo ještě i rukou utřítí." Naproti tomu husité říkali, že se nic tak hrozného nestalo, protože svého času krev Kristova také kapala na zem.

Nad Písmem

NA ŽIVOT SVÝCH PONÍŽENÝCH NEZAPOMEŇ L 17,11-19

Milé sestry a bratři ve víře,

kdyby nám na fary nechodily složenky s prosbou o pomoc na boj proti lepře, asi bychom se dnes o malomocenství nic nedozvěděli. Význam tohoto českého slova ale odhaluje mnohem širší obsah. Malomocní jsou přeci zároveň i všichni málo-mocní či bez-mocní. Všichni, kteří z různých důvodů stojí stranou zájmu druhých, kteří jsou svým způsobem druhým na obtíž, na které musíme přispívat, kteří se neobejdou bez pomoci, a kterým se vyhýbáme nejen kvůli jejich sociálnímu statusu nebo odlišnému způsobu života, ale také proto, že na nich vidíme vlastní bídu a ubohost. Naděje i bída putující církve se skrývá v Ježíšově stolování s celníky a hříšníky a v odpovědi, kterou dává všem zastáncům pravé zbožnosti a pravého náboženství: „Lékaře nepotřebuji zdraví, ale nemocní.“ (Mt 9,12)

V našem evangelním oddíle se Ježíš setkává s deseti malomocnými. Jdou mu vstříc, ale neodvažují se přiblížit, a tak na něj volají: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Jaké okolnosti dovedou člověka k tomu, aby vyslovil tuto prosbu. Je třeba

Husité odmítli víru v očistec a z toho následoval pád celé zádušní bohoslužby, modliteb za mrtvé, a vůbec to mělo vliv i na ostatní zbývající kult. Ze zbytečnosti zádušních bohoslužeb následovala bezpotřebnost zádušního jmění, které zajišťovalo hmotně konání zádušních mší. To byl názor přímo revolučního dosahu. ČČSH i v tom je dědicem husitské myšlenky. Odmítáme víru v očistec a s ní i zádušní bohoslužby a modlitby za mrtvé. Také nevytváříme žádné zádušní jmění, na své mrtvé však při bohoslužbách vděčně vzpomínáme. To činili i husité, kteří nepřestávali zdůrazňovat, že po vzoru prvotní církve všechen kult musí být prostý a jednoduchý, bez zbytečných ceremonií, kterých z Písma nelze doložit.

Proto pozměnili i způsob vysluhování svátosti křtu, biřmování a útěchy nemocných. Ze křtu vyloučili tzv. exorcismy, tj. vymítání zlého ducha, upustili od používání svěcené vody a svěceného oleje. Také přítomnost kmotrů nepovažovali za naprosto nutnou. Celý křestní obřad tak podstatně zkrátily a oddělily od něho tzv. "úvod matky". Stejnou cestou šel i křestní obřad ČČSH. Husitské dědictví i tu uplatnilo svůj vliv.

Při svátosti biřmování husité drželi názor, že tuto svátost nemusí nutně vysluhovat biskup, že ji může vysluhovat i kněz bez biskupského svěcení. Tento názor se uplatnil i v ČČSH. Svátost biřmování vysluhuje biskup, ale nemusí to být nutně biskup, může ji z biskupova pověření vysluhovat i některý z bratří farářů, tedy kněz bez biskupského svěcení.

Vysluhování svátosti "útěchy nemocných", tzv. poslední pomazání, bývalo tehdy velikou ceremonií. Kněze

doprovázel celý průvod, nesli při něm svičky, zvonilo se zvonečkem, lidé, kteří průvod potkávali, poklekali na zem, všem, kteří se k průvodu připojili, přiznávaly se odpustky, vlastní obřad byl spojen s použitím svěceného oleje pomazání nemocného. Husité všechen ten ceremoniel odmítli a vysluhovali svátost "útěchy nemocných" zcela prostě bez uvedení doprovodu a bez použití svěceného oleje. Tak je tomu i v ČČSH.

Husité měli sedm svátostí. A stejně tolik jich má i ČČSH. Vedle nich existovaly tzv. svátostiny. Byla to různá zařikávání, svěcení a žehnání, která se týkala osob nebo věcí. Husité tento druh svátostí odmítli. Nesvětili kostely a hřbitovy, nezařikávali nemocné, neudělovali nižší svěcení (tonsura). Tento druh svátostí odmítá i ČČSH a následuje tak příkladu svých husitských otců.

Když tehdy někdo zemřel, musely být u něho zapáleny svíce a nesměl až do pohřbu zůstat sám. Musel být u něho kněz nebo pozůstalí a museli se po celý ten čas modlit za spásu jeho duše. Husité to odmítli a nic takového nedělali. Pohřby konali zcela prostě a odpírali vši okázalosti při pohřbech a na hřbitovech. Pohřbívání pod podlahou kostela nebo při kostelní zdi vůbec odmítali. Viděli v tom kus duchovního chytráctví a vypočítavosti, neboť lidé si myslí, že z takového posvátného místa mají k Bohu blíž. To je však omyl. Mistr Jan Rokycana říká o tom doslova: „Svatá místa nic jim nepomáhají aniž jsou jim prospěšná, nebyli-li jim hříchové před smrtí odpuštěni.“

Takové stanovisko zaujímáme i v Církvi československé husitské.

Pokračování příště

Jiří Plhák

**Dobry Bože,
Otcě náš nebeský,
daruj nám, bezmocným,
svůj pokoj,
uzdrav nás
svým slovem.
Dej,
ať žijeme
se svými blízkými
v očekávání,
ať žijeme
v radosti ze všeho,
co od tebe máme.
Amen**

BUDOUCNOST CÍRKVE JE V ZÁPASE...

Dokončení ze str. 1
neuklizené a neudržované sbory a modlitebny, nadále budou mít odvalu nechat se volit do funkcí nevhodní kandidáti a nadále zde budou ti, co budou ochotni jim svůj hlas dát. Ona totiž ta volba není jen věcí těch volených, ale i těch, kdo je volí. A jejich odpovědnost je snad ještě větší, protože bez nich by ti lidé přece zvoleni být nemohli, že?

Kam že tedy naše církve kráčí? Aby kráčela na to správné místo, to, myslím, dobře nastínil bratr Aleš Toman, i když k jeho slovům zaujal kritický postoj bratr Stanislav Kubín, když bratr Toman napsal, že: „koncerty, výstavy ani pietní shromáždění nikoho neoslovují.“ Ono totiž nic nikoho neosloví, pokud je to činěno pro jinou, než Boží slávu. Takže i výše zmíněná činnost, pokud má v úmyslu oslovit Boha a ne ty, kdo ji vyvíjejí, může být přece oslovující.

Jinak ono se říká, že kdo nic nedělá, nic nezkaží. Každá snaha je dobrá, když je za ní ten úmysl oslovit Boha. Myslím, že v církvi máme ještě dost těch, kdo se takto snaží. Lze to občas i prostřednictvím stránek Českého zápasu zaznamenat, když o takových věcech poinformuje své čtenáře. Di-

ky Bohu za každého takto se snažíme. Ať mu Hospodin zehná.

Pokud si naše církve včas uvědomí, že je Kristova, nemusí to s ní dopadnout špatně. Hodně alarmující by měla být slova naší první ženy farářky sestry Brázdilové. Žena, která má za sebou mnoho životních zkušeností s církví a v církvi, když řekne, že v církvi jí nejvíce chybí víra, tak už to hodně znamená, nemyslíte? Zamysleme se, dokud je čas. V tom je totiž klíč k řešení rébusu, kam kráčí Církve československá husitská. V tom, jaká je víra jednoho každého z nás, kdo je zapsán v úřední statistice jako věřící CČSH. Na tom záleží, ne na tom, že už teď při dalším sčítání nás nebude ani těch předchozích 90000.

„Jen víru mít, doufat a jít...“ tak se praví v jedné písni, kterou jsme rádi zpívali v době totalit na mládežových mírových seminářích v Železném Rudě, které tenkrát pořádal bratr farář Matyáš. A nebylo to nic tajného. Každého rána se s písní na rtech vztýčovala venku vlajka a večer rovněž za zpěvu duchovní písně opět snímala ze stožáru. A psaly se báječné kroniky i s případnou výtvarnou dokumentací. Když jsme zápisy o jednotlivých dnech vždy následujícího

večera četli, byli jsme při tom hodně veselí. Autory byli účastníci seminářů. Každý ročník měl svoje téma a k tomu obětavě z moduritu upekla vždy (též již zesnulá) ing. Milada Šebánková tzv. „placky“, to je jakési medaile, kterou po příjezdu každý účastník dostal a po dobu semináře nosil na krku na stužce. Mám je doma schované. Kroniky pak byly každému návštěvníkovi Domova Husita k dispozici ve verandě na stolečku, pak v knihovně. Po rekonstrukci zmizely neznámo kam – kroniky i knihovna a ještě další věci. (Ráda bych věděla proč a co se s tím neodpovědělo, ačkoliv jsem se, dokud jsem ještě měla přístup na diecézní shromáždění, na to opakovaně ptala.) V kronice mého srdce budou ta úžasná setkávání na těchto seminářích a později na rodinných kurzech v Brně a pak i v Železném Rudě zapsána, co budu živa. Byl to nejkrásnější úsek mého života a snad, snad jsem při tom měla i tu tolik potřebnou víru. Oni se musí však neustále bojovat. S pomocí Boží. Bojujte spolu se mnou, sestry a bratři! V tom dobrém zápase o víru je i budoucnost církve.

Květa Červená

STUDOVAL JSEM NA HUSOVĚ ČS. EVANGELICKÉ BOHOSLOVECKÉ FAKULTĚ 2

Dokončení z minulého čísla
František Kovář vnesl do českého prostředí nové religionistické a exegetické metody. Stal se klíčovou osobností dalšího vývoje tím, že biblicky motivoval následující generaci teologů. Na ni připadl údel reflektovat filosofické i politické změny přinesené 2. světovou válkou, nést tíhu i horko poválečné doby i zřízení konfesní teologické fakulty.

TEOLOGIE NA POVÁLEČNÉ KŘIŽOVATCE

S českými vysokými školami byla uzavřena k 17. listopadu 1939 i Husova fakulta. Válečná nejistota, krátký krok od života k smrti, vedly kazatelství a teologii ke kritice optimistického chápání člověka a dějin a k odkrytí zásadního významu utrpení, kříže, i naděje vzkříšení pro lidskou existenci. Když v červnu 1945 obnovila Husova fakulta svoji činnost, československá sekce se výrazně aktivizovala. František Kovář a František M. Hník, za války působící v Anglii, se stali akademickými funkcionáři; někteří z mladší generace studovali v cizině, dosáhli s dalšími doktorátu; otevřela se možnost habilitace a asistentury. Život a práce fakulty probíhaly v nové duchovní a politické situaci. Pod tíhou dějinných posunů, osobních válečných dramát a etických a sociálních problémů rozpustily se zbytky metafyzického obrazu světa a tradičních etických hodnot. Uprázdňovaný názorový prostor vytvořil hlad po dynamických systémech, otvírajících naději pro zpustošená města i vyprahlé duše. Na jedné straně s existencialistickou vlnou dorazily podněty švýcarské (Brunner) a americké (Niebuhr) teologie, týkající se demokratického společenského spektra a biblického perso-

nalismu (Buber), chápající aktuální etiku antropologicky. Na druhé straně společnost zavalil marxismus. Triáda dějinného vývoje, navazující na Hegera, tvořila axiomatický základ, na nějž navazovala přímočará dialektika historického a filosofického materialismu. Společenský a názorový kvas, na nichž se podílela i CČS, záhy přerůstaly v mocenský zápas. Rozhodující válečné události a poválečné velmocenské vztahy vytvořily předpoklady pro situaci vnitropolitickou, již rozhodl politický zvrát s datem 25. února 1948. Drsná realita monopolu jedné strany neodradila významné členy CČS udržovat naději na návrat demokratické. Ti za svoji činnost zaplatili útlakem nebo i ztrátou svobody a zdraví.

POSLEDNÍ ROK „STARÉ“ HUSOVY FAKULTY

Studijní řád kladl důraz na samostatné studium. To se promítlo do požadavku dvou písemných prací z odlišných teologických disciplin a tří souborných zkoušek během čtyřletého studia, což předpokládalo vycvičenou paměť i schopnost abstrakce.

1. Po 2. semestru se skládala průpravná z klasických jazyků a teologické encyklopedie.

2. Po 4. semestru byla předepsána I. státní zkouška z historické látky věroučné, prakticko-teologické, biblické, filozofické a ze světových církevních dějin. Tomu tématicky odpovídala písemka.

3. Po 8. semestru II. státní zkouška, látku představovaly tytéž discipliny v normativní podobě a z českých dějin. Analogická témata měla písemka. Kolokvia se konala dle potřeby semestrálně. Absolvování předepsaných seminářů a přijetí písemky bylo před-

pokladem k připuštění ke státnicím. Přednáškové kurzy byly semestrální až čtyř semestrální (např. genetická symbolika). Základní se opakovaly periodicky vždy pro dva ročníky, takže během 8. semestru se zvládla předepsaná celá látka.

Dopad politických změn se nevyhnul školství a Husově fakultě. V r. 1949 poprvé zasedli v maturitních komisích „zástupci pracujícího lidu“. Předtím, jako septimáni, jsme absolvovali psychotechnický test k volbě vysoké školy nebo povolání. Mně doporučili studovat pedagogiku nebo bohosloví. Předsedkyně maturitní komise přemlouvala ke studiu žurnalistiky. Nakonec byla moje přihláška odeslána na Husovu fakultu do Konviktské ulice v Praze 1. Před zápisem jsme absolvovali přijímací řízení, kde byl opět „zástupce lidu“.

Začátkem semestru bylo povinné politické školení. Společné přednášky s evangelickou sekci byly z filosofie (prof. Linhart), z dějin (prof. Bartoš nebo Řičan) a seminář církevního práva (prof. Bednář).

Naši biblistiku přednášel tehdejší děkan prof. Kovář, věrouku prof. Spisar a doc. Trtík, praktickou teologii prof. Rutrle. Konfesní vztahy byly korektní jak mezi studenty tak i v profesorském sboru. Mezi mladou generací učitelů - J. M. Lochmanem, A. Molnárem, Z. Trtíkem a O. Rutrlem - vyrostla přátelská teologická solidarita, jež trvala i po rozdělení fakulty, kdy nastoupili do sboru učitelů J. Smolík a J. Mánek. Přesto se cesty obou sekcí ubíraly v tichosti rozdílnou cestou. Mám za to, že k osamostatnění sekcí by došlo i za jiných vnějších okolností tak jako tak.

Zdeněk Kučera

Z Kunčic pod Ondřejníkem

Při bohoslužbě 1. srpna jsme uctili památku bratra faráře Jana Švehly, kterého si Pán k sobě povolal 20. července t.r. ve věku 90 let. Poděkovali jsme za jeho poctivou a obětavou službu v naší náboženské obci od roku 1945 do roku 1970. I když pak odešel do Tábora a v r. 1992 do Milevska, bratr farář nikdy nezapomněl na své první kněžské působení u nás. Přijímal s upřímným zájmem každou zprávu z Kunčic, rád nás navštěvoval v Kunčicích i ve Frenštátě a byl u nás vždy vítaným hostem. Naposledy jsme se s ním setkali v roce 2006, kdy jsem ho mohli potěšit započítáním prací na postupně soustavně opravě budovy sboru. Doufám, že i jini vzpomenu s námi na vzácného člověka, jenž konal svou kněžskou službu vždy ochotně, svědomitě a skromně.

Náboženská obec dále oznamuje změnu své adresy; nyní platí: Kunčice pod Ondřejníkem 800 (namísto dřívějšího čp. 371). Nejde o stěhování jmen, pouze náš sbor v Kunčicích dostal nové popisné číslo. Beze změny zůstávají základní možnosti kontaktu s naší náboženskou obcí, tedy bohoslužby v Kunčicích v Husově sboru vždy první, třetí a případně pátou nedělí v měsíci v 8.30 h. Bohoslužby ve Frenštátě se konají v Orlovně druhou a čtvrtou nedělí v měsíci v 7.45 h. V platnosti zůstává také telefonní číslo 728759623.

Václav Křesina

Za sestrou Zdeňkou Koblížkovou

„Správně, služebníkům dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého Pána“.

Mnohokrát za svých 55 let služby duchovní sestra farářka Mgr. Zdeňka Koblížková tato slova četla, připomínala a vykládala sestrám a bratrům v náboženských obcích, ve kterých poctivě, tiše a věrně sloužila, podobná oním služebníkům, kteří přijaté dary od svého Pána rozmnožovali pilnou prací.

Věrně sloužila ve svěřených náboženských obcích svého rodného kraje – Jižních Čechách, dlouhou dobu mezi námi zde v brněnské diecézi v náboženské obci ve Žďáru nad Sázavou. Nesla „tíhu dne i horka“ duchovenské služby trpělivě, rozdávala ze svého obdarování pomoc, dobré slovo, pochopení, těšila i napomínala tak, jak to každodenní služba přinášela. Bez ohledu na sebe, na své vlastní starosti a bolesti, které jí život přinesl. Bez ohledu na své zdravotní potíže sloužila a pracovala dále. Všichni ji měli rádi a těšili se spolu s ní z práce, když se dařilo, pomáhali nést zklamání, když se nedařilo.

Přicházela na mnohá setkání vždy s radostí a potěšením, zúčastňovala se všech našich ročníkových setkání, která se konala vždy po pěti letech. To letošní, které se teprve připravuje, bude už bez ní – „Mrkěvky“, jak jsme ji od našich studijních let oslovovali. Pán života a smrti ji – skromnou a tichou služebnici - k sobě povolal 12. července, když ukončil její věrnou službu, kterou až do konce konala.

Její náboženská obec se s ní naposledy rozloučila spolu s bratrem biskupem ThDr. Petrem Šanderou a kolegy duchovními ve žďárském sboru dne 20. července a přátelé v Jižních Čechách o den později v Jindřichově Hradci (rodném městě), kde byla pohřbena tři dny před dnem 55. výročí jejího svěcení. Dobojovala svůj dobrý boj víry, běh skončila, víru zachovala (1.Tm 4,7). Hospodin Bůh jistě naplní své zaslíbení služebníkům dobrým a věrným.

Květoslava Bezdičková,

za zbylé spolužáky ročníku 1951 - 1955

ZPRÁVY

Pomozte při povodních

Nedávné povodně se nevyhnuly ani místům, kde má svá zařízení naše církev. Velká voda zasáhla mj. i naše diakonické středisko ve Frýdlantu – Dům u Spasitele. Naštěstí se nikomu nic nestalo. V současnosti nejde plyn a voda. Je zajištěn nouzový provoz. Byla vytopena kuchyň v suterénu a přízemí. Práce zvládají, o dobrovolníky zatím nežádají. V Hrádku nad Nisou je situace horší, naštěstí však nikdo nepřišel o život. Nyní se lidé vrátili do domů a odklízejí se škody.

Pokud můžete přijet pomoci, budou jistě rádi. Práce je moc, potřebují dobrovolníky.

Finanční pomoc můžete poslat přímo na konto DaM ČČSH č. účtu: **0164298309/0800**

pod specifickým symbolem 2010 (variabilní symbol: číslo náboženské obce) a do zprávy pro příjemce uveďte, prosíme, název náboženské obce nebo jméno.

Naše náboženská obec v Ústí nad Labem organizuje materiální sbírku, děčinská náboženská obec organizuje dobrovolníky. Blíže informace o možnostech pomoci poskytnou sestry Mgr. Michaela Kajlíková

na tel.: 775 320 400 nebo br. Vladimír Volráb na tel.: 775 347 750.

(red)

K jubileu církve

Výstava k 90. výročí Církve československé husitské "Od Husa k dnešku" na Novoměstské radnici v Praze se koná od 13. září do 10. října.

Srdečně zveme na vernisáž, která se uskuteční dne 13. září od 17 hodin v prostorách Novoměstské radnice.

Program:

* Zahájení – bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta

* Literárně hudební pořad „Z pramenů české reformace“ v podání umělců Alfreda Strejčka a Štěpána Raka

* Uvedení výstavy – PhDr. Bohdan Kaňák, Ph.D.

Výstava bude přístupná úterý až sobota 10 – 17 hodin.

Příslušný projekt je realizován s finanční podporou Městské části Prahy 2 a Ministerstva kultury ČR. Záštítu převzala starostka Městské části Prahy 2 paní Jana Černochová. Výstavu pořádá ústřední rada.

(úr)

Pozvání k poslechu

Český rozhlas 3 - Vltava vysílá v rámci svého projektu OSUDY reprízu pětidílného cyklu, jejímž protagonistou je bratr farář Ervin

Kukuczka. Seriál si můžete naladit každý den od pondělí 23. do pátku 27. srpna vždy v 11.30 hodin.

(red)

Setkání mládeže

Co nejrdečněji vás zveme na setkání mladých Církve československé husitské, které proběhne 1.-3. října v rekreačním středisku Betlém v Janských Lázních.

Těšit se můžete na hry, duchovní zamyšlení, napětí, tanec, netradiční výtvarné techniky a další části letošního super programu.

Prozkoumáme společně nejen cesty, křížovky a slepé uličky města, ale i ty, které skrývá nitro nás samotných.

Do střediska Betlém (ul. Dolní promenáda 7) se s Biblií, spacákem, psacími potřebami a případně hudebním nástrojem prosím dostavte v pátek mezi 14. a 18. hodinou.

Účastnický poplatek (platí se přímo na místě) je 250 Kč.

Přihlásit se můžete do 10. září buď e-mailem: mrakotova@cesh.cz

nebo písemně na adresu: Úřad ústřední rady ČČSH, naukový odbor, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

nebo telefonicky: 220 398 113.

Vladimíra Mráková

Koncerty u sv. Mikuláše

* 23. 8. – 20 hodin

Händel, Mozart, Bach, Vivaldi, A. Bárta - varhany, Camerata Pragenská orchestra

* 24. 8. – 17 hodin

Bach, Mozart, Händel V. Vlna - hoboj, F. Štastný - cembalo, varhany

* 25. 8. – 17 hodin

Vierne, Händel, Mozart H. Jonášová - soprán, B. Rabas - varhany

* 26. 8. – 17 hodin

Mozart, Händel, Franck PRAGUE MOZART TRIO Y. Škvárová - mezzosoprán

* 27. 8. – 17 hodin

Bach, Schubert, Albinoni J. Pokorná - varhany, M. Kejmar - trubka

* 27. 8. – 20 hodin

Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel New Prague Radio Symphony Collegium,

M. Zvolánek - trubka

* 28. 8. – 17 hodin

Händel, Beethoven, Mozart J. Popelka - varhany, V. Frank - viola

* 28. 8. – 20 hodin

Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel New Prague Radio Symphony Collegium,

M. Zvolánek - trubka

* 29. 8. – 17 hodin

Bach, Händel, Debussy DUO PER LA GIOIA, Z. Šolcová - harfa,

M. Mesany - flétna

* 29. 8. – 20 hodin

Bach, Orff, Bizet Prague Brass Ensemble, J. Kalfus - varhany

ZA BRATREM MILANEM...

Dokončení ze str. 1

čas na nesprávném místě. (Takovými byli např. někteří členové četnického sboru.)

Jsem stále více přesvědčen o tom, že klíč k pochopení toho, o co šlo Mašinům, Paumerovi, Švédovi a Janatovi neleží na miskách vah, kde na jedné straně je mír a pokoj – cesta nenásilí, a na straně druhé boj a válka – cesta násilí, nýbrž v tom, jak se jeden každý z nás, kteří tvoříme českou společnost, vypořádáváme s obdobím komunistické totality: našich postojů během této doby i náš současný pohled na ni. Stále totiž v oči mnohých neleží rovnítko mezi totalitarismem nacistickým a totalitarismem komunistickým. Na druhou stranu jsem přijal po večeru s Milanem Paumerem v našem sboru i nejedno poděkování – často i od lidí mimo církev, že jsem právě toto setkání zprostředkoval. Proč na to dnes vzpomínám? Ze současných zpráv v médiích totiž ne vždy vy-

znělo to, čeho jsem byl na vlastní oči svědkem, totiž, že pohřeb Milana Paumera v Poděbradech byl pohřbem církevním. Byl otevírán i zavírán Božím slovem, které zaznělo z úst dvou evangelických kněží. Byl doprovázen modlitbou smíření zakončenou Otčenášem. Opakovaně bylo zdůrazněno, že Milan Paumer byl evangelikem – členem Českobratrské církve evangelické a tudíž byl bez rozpaků titulován v církvi používaným oslovením bratr. V duchu jsem si říkal, jaký postoj by asi zaujala naše husitská církev, kdyby byl Milan Paumer jejím členem... Našli bychom vůbec odvahu promluvit o něm nahlas, když i po padesáti letech od inkriminovaných událostí vzbuzuje ve společnosti (natož pak v církvi!) tak protichůdné názory?

Odpočívej v pokoji, bratře Milane, a světlo věčné at' ti svítí!

David Frýdl

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

DESET MALOMOCNÝCH

Tajenku tentokrát získáte, když si z biblického textu L 17,11-19 vypíšete písmenka tímto způsobem: první číslo označuje verš, druhé je slovo v daném verši a třetí znamená písmeno v tomto slovu.

12,4,4; 18,5,2; 15,2,1; 16,7,6; 11,5,1; 17,1,4; 12,7,1; 13,4,4; 14,10,2; 12,4,2; 11,4,1; 15,4,4; 17,7,4; 19,9,6; 15,4,2; 17,11,3; 13,8,3; 13,2,7; 14,16,2; 17,1,1; 15,5,5; 19,3,2; 16,2,1

(Řešení z minulého čísla: Kdo je můj bližní.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Z EKUMENY

PRODUCENTI MALAJSIJSKÉ SOUTĚŽE, V NÍŽ SE HLEDAL NÁBOŽENSKÝ VŮDCE, CHTĚJÍ PRORAZIT I V DALŠÍCH ZEMÍCH

Producenti malajsijské talentové televizní soutěže, v níž se hledal nový náboženský vůdce země, chtějí s touto veleúspěšnou reality show prorazit i v dalších muslimských zemích. Uvedl to výkonný ředitel kanálu Astro Entertainment, který pořad vysílá. Vítězem soutěže Mladý imám se 30. července stal šestadvacetiletý islámský akademik Muhammad Asyraf Ridzuan.

Cílem desetidílného pořadu, který byl obdobou světoznámé soutěže X Factor, bylo mezi mladými lidmi moderním způsobem zvýšit zájem o islám. Elegantní pánské obleky soutěžících bořily stereotyp postarších imámů ve volných hábitech. Soutěž se i díky tomu stala v Malajsijsku skutečným hitem. Zahrnovala odřikávání veršů z Koránu, zpívání náboženských písní, ale také rady promiskuitním teenagerům, rituální zabíjení ovcí či omývání mrtvol v souladu s muslimskými pravidly. Nejlépe ji zvládl šestadvacetiletý učenec Ridzuan z Penangu. Za odměnu mu bylo uděleno stipendium na mezinárodní univerzitě v Saúdské Arábii, byly mu zaplaceny všechny náklady na pouť do Mekky a byl jmenován imámem v mešitě malajsijského Kuala Lumpur. Dostal také automobil, iPhone a blíže neupřesněnou finanční odměnu.

"Všichni účastníci soutěže Mladý imám jsou šťastní, protože náš cíl není individuální úspěch, ale úspěch celé komunity, mládí a islámu jako takového," konstatoval Ridzuan.

Do soutěže se v Malajsijsku, kde více než 60 procent 28milionové populace vyznává islám, přihlásilo přes 1000 mužů, z nichž producenti kanálu Astro Entertainment vybrali okruh deseti soutěžících. Ti žili po tři měsíce odděleni od svých rodin asketickým životem, bez televize, internetu či telefonu a účastnili se přednášek význačných islámských duchovních. Každý týden je čekal test z náboženských znalostí. Při hodnocení měl hlavní slovo někdejší velký muftí malajsijské národní mešity Hasan Mahmood. Finále bylo vysíláno živě na internetu v 16 zemích světa, včetně USA, Spojených arabských emirátů, Indie, Kanady či Německa. Stránka pořadu na Facebooku zaregistrovala téměř 60 000 fanoušků a soutěžící se stali místními celebrity. "Vzhledem k úspěchu soutěže bychom ji rádi přeložili a okopírovali i v jiných zemích, na jiných trzích," prohlásil po skončení pořadu Zainir Aminullah, výkonný ředitel kanálu Astro Entertainment.

podle ČTK

V KÁHIRĚ BUDE K MODLITBĚ SVOLÁVAT POUZE JEDINÝ MUEZÍN

V Káhíře má brzy zmizet jeden z neznámějších rysů této metropole arabského světa. Kromě neuvěřitelného dopravního lomu je egyptská metropole známá i hlukem, který vyluzují muezínové v tamních mešitách. Jsou jich totiž více než čtyři tisíce. Egyptské úřady teď ale rozhodly, že svolávat věřící k modlitbě už brzy bude jenom jeden muezín pro celou dvacetimilionovou oblast Káhiry.

Každá mešita se snaží mít muezína s co nejkrásnějším hlasem a většinou se to i podaří. Problém Káhiry ale je, když se muezíni ozvou všichni najednou. Správně by volání k modlitbě, neboli azán, mělo zaznít úplně ve stejné chvíli.

U čtyřech a půl tisíce mešit by ale bylo bláhové takovou koordinaci očekávat. Káhira se tak pětkrát za den rozezná tisícovkami hlasů, které s různou intenzitou a zpožděním zaplaví ulice města. V tuto roční dobu je první azán už kolem čtvrté hodiny ráno.

Úřady proto přišly s rázným řešením - až začne posvátný měsíc ramadán, bude v Káhíře znít hlas jednoho jediného muezína. Jeho nahraný azán budou centralizovaně a ve stejnou chvíli šířit tlampače v celé aglomeraci. Nové opatření má řadu odpůrců, kteří tvrdí, že vláda posiluje dohled nad náboženskou oblastí a že ničí stovky let starou tradici. Ministerstvo pro náboženské záležitosti ale argumentuje, že proti dosavadním halasným souborům jednotlivých muezínů si stěžovalo stále více obyvatel Káhiry, informuje Český rozhlas.

www.christnet.cz

STÁLÉ MÉNĚ ŠPANĚLŮ SE HLÁSÍ KE KATOLICISMU A CHODÍ NA BOHOSLUŽBY

Podíl Španělů, kteří se označují za katolíky, letos poklesl na 73 procent, zatímco před osmi lety jich bylo 80 procent. Ukazuje to průzkum, který zveřejnil španělský Ústav pro sociální studia (CIS).

Zároveň 25 procent Španělů o sobě prohlašuje, že jsou ateisty nebo bez vyznání. Před osmi lety tento podíl činil 17 procent. Jiné náboženství než římskokatolické vyznávají dvě procenta obyvatel. Mezi věřícími je také méně praktikujících.

Celých 56 procent Španělů uvedlo, že nechodí prakticky vůbec na mši, a jen 13 procent navštěvuje bohoslužby každou neděli. V roce 2002 chodilo pravidelně do kostela 20 procent Španělů.

Podle španělského teologa Juana Josého Tamaya odráží tento vývoj rychlou sekularizaci španělské společnosti na počátku 21. století, ale také jistou ztrátu důvěryhodnosti Římskokatolické církve ve Španělsku.

www.christnet.cz